

POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R.R.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej R.R.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 18 października 2024 r., II Ca 1195/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w S. na rzecz adwokat M.Z. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;

3. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

(P.H.)

UZASADNIENIE

Powód R.R., wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 18 października 2024 r. wydanego w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w S. w sprawie o zapłatę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. oraz art. 30 i 47 Konstytucji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Powód pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego

w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawił wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się na temat ochrony dóbr osobistych osób odbywających karę pozbawienia wolności, w szczególności z uwzględnieniem wszystkich parametrów, jakie ma spełniać miejsce wykonywania kary, stopnia uciążliwości czy czasu przebywania w określonych warunkach. Konieczne jest indywidualne podejście do każdego ocenianego przypadku, z uwzględnieniem jednak tego, że w odbywanie kary pozbawienia wolności wpisane są pewne niedogodności, z którymi musi liczyć się osoba, która naruszyła prawo w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej tego rodzaju kary (zob. postanowienie SN z 19 lutego 2024 r., I CSK 812/23).

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący ograniczył się zaledwie do lakonicznych twierdzeń, zgodnie z którymi został pozbawiony możliwości zakupu wybranych produktów w kantynie, jak również nie miał odpowiedniej wentylacji w celach mieszkalnych. Sądy *meriti* szczegółowo i wyczerpująco odniosły się do poszczególnych okoliczności podnoszonych przez powoda, wskazując, że wszelkie niedogodności, na które powoływał się skazany były spowodowane jego wysokimi oczekiwaniami i brakiem współpracy z jego strony. W konsekwencji nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda.

Należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej przy uwzględnieniu § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono stosownie do § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2026 r. poz. 87).

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł]